

### [Arbejds- og Socialministeren.]

netop det, der har været Svagheden. I den Tid, man har haft Arbejdsfordelingsloven, især det sidste Aar, har man haft adskillige Eksempler paa, at en Række Personer inden for bestemte Brancher vedblivende er knyttet til en større Virksomhed, medens der har været Mangel paa Arbejdskraft. Men dette vil der blive Lejlighed til at drøfte, da jeg forstaar, Sagen skal behandles i et Udvalg.

**Ordføreren for Forslagsstillerne (Gustav Pedersen):** Jeg beklager, at den høje Regering ikke kan afse saa megen Tid, at man kan forhandle dette Lovforslag nogenlunde grundigt færdigt, men det er der altsaa ikke noget at gøre ved.

Det ærede Medlem Hr. Axel Kristensen talte om, at en Tømrer maatte tage Arbejde ved Sukkerroelugning, hvis det var nødvendigt. Nu er det muligt, det ærede Medlem har sat Sagen mere paa Spidsen, end han egentlig ønskede, men jeg maa gøre opmærksom paa, at det kan ikke være Meningen, at man i et Land som vort, hvor man i den Grad maa bygge paa den faglige Dygtighed, der er oparbejdet gennem mange Aar, skal være ganske lige glad med, om man skubber Mennesker bort fra den Uddannelse, de har faaet. Det kan ikke være Meningen. Vi maa have en vis Ret til at hævde, at man koster ikke Aaringers Arbejde paa en Uddannelse, hvis man forholdsvis kort Tid efter skal have Besked om, at det spiller ingen Rolle med den Uddannelse.

Maa jeg endvidere gøre opmærksom paa, at Forsørgere, maaske oven i Købet Forsørgere med store Forpligtelser, kan ikke være tvunget til at arbejde langt borte fra deres Hjem; derfor kan man ikke forlange at komme ned paa en Arbejdsløshedsprocent paa Nul.

Maa jeg endvidere gøre opmærksom paa, at det, at man ophæver Arbejdsfordelingsordningen, er ikke ensbetydende med, at de Arbejdere, som nu bliver sendt ud i Arbejdsløshed, betragtes som egnet Arbejdskraft andre Steder. Man maa ikke glemme, at det, der er Krav om alle Vegne, er den purunge Arbejdskraft, i første Række de ganske unge Kvinder, i nogen Grad ogsaa de purunge Mænd; det er dem, man alle Vegne vil have i et saadant Antal, at det overhovedet ikke vilde hjælpe, om man ophævede al Arbejdsfordeling, og heller ikke, om man ophævede al Arbejdsløshedsunderstøttelse; de faa Mennesker, som er paa Arbejdsfordeling eller paa Arbejdsløshedsunder-

støttelse i de Aldersklasser, fylder ingenting i Forhold til de mange, der er Bud om, netop i disse Aargange. Det er efterhaanden blevet saaledes, at hvis et Stykke Arbejde kan udføres af en ung Kvinde, vil man ikke anvende anden Arbejdskraft.

Det ærede Medlem Hr. Axel Kristensen sagde, at man vilde skjule Arbejdskraften for Tyskerne. Det forbavser mig, at det ærede Medlem vil fremsætte en saadan Udtalelse. Tyskerne vidste udmærket, hvor Arbejdskraften var, og de var ikke betænkelige ved at sætte Overarbejde i Gang, hvis der var Mangel paa Arbejdskraft. Dette at gøre det hele til en Manøvre over for Tyskerne er nu en Gang for letkøbt.

I øvrigt synes jeg, at man hverken fra Partiet Venstres eller fra Det konservative Folkepartis Side er tjent med at tilkænde-give, at man ikke har Interesse for at beskytte Arbejderne over for de økonomiske Vanskeligheder, fordi Tyskerne ikke længere er her i Landet. Det er ved at blive gentaget saa tit, at det gaar som en Tone gennem hele Argumentationen, at nu, da Tyskerne er ude af Landet, maa de sociale Beskyttelsesforanstaltninger forsvinde.

Saa sagde det ærede Medlem Hr. Axel Kristensen, at Socialdemokraterne var anderledes i Opposition end i Regering. Det gad jeg nok høre en Forklaring paa. Loven om Arbejdsfordeling blev i sin Tid gennemført af en socialdemokratisk Arbejds- og Socialminister, det vil sige, at den Opfattelse, vi har nu som Opposition, havde vort Parti ogsaa, da det var Regeringsparti. Vil man rette den Beskyldning mod os, maa man derfor i hvert Fald finde andre Steder at sætte ind. Naar de Herrer taler om Forskel paa at være Opposition og Regering, synes jeg i øvrigt, de har tilstrækkeligt at gøre inden for deres eget Omraade.

Den højtærede Arbejds- og Socialminister sagde, at Svagheden ved Loven var, at man bevarede Arbejdskraften paa de store Arbejdsomraader. Det, der er Tale om, er at bevare Arbejdskraften, det vil sige den Arbejdskraft, der virkelig har Tilknytning til den Virksomhed, som man paa Forhaand maa regne med skal i fuldt Sving igen; der er altsaa ikke Tale om at bevare en Arbejdskraft, som ikke hører hjemme dér. Det kan ikke være Meningen, at man nu vil flytte den over i en Række helt nye Arbejdsforhold, hvor man overhovedet ikke ved, om der er en Produktion eller en Arbejdsmulighed — i mange Tilfælde er der slet ikke Tale om Produktion —, at man vil affolke de Omraader, som i Virkeligheden er de bærende inden for Erhvervslivet.